

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **3 P, spol. s r.o.**, IČO: 494 48 421
sídlem Ostopovická 285/17, 642 00 Brno
zastoupen advokátem Mgr. Vladimírem Enenklem
sídlem Orlí 492/18, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 5. 2020, čj. 20258/20/5100-31461-711333,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Na základě dodatečného daňového přiznání byla žalobci dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „finanční úřad“) ze dne 20. 10. 2017 doměřena daň z nabytí nemovitých věcí (vklad práva k nemovitým věcem byl proveden dne 25. 11. 2014) ve výši 272 616 Kč. Dne 9. 10. 2019 žalobce podal dodatečné daňové přiznání, ve kterém uplatnil nárok na osvobození podle § 9 odst. 2 zákonného opatření č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, v rozhodném znění, na základě uveřejnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, čj. 4 Afs 8/2019-41.
2. Finanční úřad rozhodnutím ze dne 26. 11. 2019 podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), zastavil řízení o dodatečném daňovém přiznání žalobce ze dne 9. 10. 2019, jelikož uplynula lhůta pro stanovení daně. Podanou žalobou žalobce brojí proto rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a rozhodnutí finančního úřadu potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce uvedl, že dodatečné daňové přiznání ze dne 6. 8. 2017 podal po sdělení finančního úřadu, že v jeho případě nevzniklo právo na osvobození od daně. Daňové přiznání podal v dobré víře ve správnost postupu finančního úřadu, který se nemůže dovolávat uplynutí lhůty ke stanovení daně. Doměření daně bylo nesprávné a evidentně bylo vydáno v rozporu s právním předpisem.
4. Vzhledem k výše uvedenému požaduje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný poukázal na to, že po uplynutí lhůty pro stanovení daně se poslední známá daň stává nezměnitelnou a definitivní částkou odpovídající daňové povinnosti daňového subjektu bez ohledu na pozdější zjištění.
6. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Jednání před Krajským soudem v Brně

7. Dne 11. ledna 2022 proběhlo ve věci ústní jednání. Účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci k věci.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí finančního úřadu vydané v prvním stupni včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
9. Obsah žaloby zásadně ovlivňuje rozsah a podrobnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Správní soudnictví je založeno na zásadě dispoziční, tudíž soud (až na výjimku vad, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti) přezkoumává pouze ty otázky, s jejichž vypořádáním ze strany správců daně žalobce nesouhlasí a předeště je pozornosti soudu prostřednictvím konkretizovaných žalobních bodů.

10. Otázka plynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně nebyla žalobcem rozporována, tudíž mezi stranami není sporné, že tato lhůta u předmětné daně uplynula dne 2. 3. 2019. Dodatečné daňové přiznání žalobce podal až dne 9. 10. 2019, tedy zjevně po jejím uplynutí.
11. Z relevantních právních ustanovení, jejichž podrobné citace jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí [zejména § 141, § 148, § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu], vyplývá, že za takové situace neměli správci daně jinou možnost, než doměřovací řízení zastavit, jak se stalo.
12. V důsledku uplynutí prekluzivní lhůty se poslední daňová povinnost stává neměnnou, přestože se ve světle pozdější judikatury správních soudů ukázal původně zastávaný právní názor jako nesprávný. Nastavené řešení (možnost změny poslední známé daně pouze v rámci lhůty pro stanovení daně) nepředstavuje dle soudu porušení práva na spravedlivý proces. Jde o řešení stimulující správce daně i daňové subjekty k včasné aktivitě a zároveň nastolující jednoznačný okamžik, od kterého je třeba dát přednost právní jistotě zainteresovaných subjektů. Ačkoliv je v nynějším případě efekt uplynutí prekluzivní lhůty pro žalobce negativní (na danou věc již nelze aplikovat pro žalobce příznivý právní názor), nemůže to být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. To totiž bylo vydáno zcela v souladu se zákonnými pravidly, aniž by ve věci vyplynuly jakékoliv pochybnosti o tom, že by správci daně postupovali v rozporu se základními zásadami správy daní. Přestože žalobce v prvním daňovém přiznání osvobození od daně uplatnil správně, tak ve lhůtě pro stanovení daně (dne 6. 8. 2017) podal dodatečné daňové přiznání, ve kterém již osvobození neuplatnil. Ze spisu nevyplývá, že by k tomuto kroku přistoupil na výzvu finančního úřadu, ale i pokud by tomu tak bylo, nesvědčí to o účelovosti postupu finančního úřadu. Jak správně uvádí žalovaný, před uveřejněním předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu nebyl příslušný právní názor znám nejenom žalobci, ale ani orgánům finanční správy.
13. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).

VI. Náklady řízení

14. O náhradě nákladů soudního řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci (srov. § 60 odst. 1 soudního řádu správního). Právo na náhradu nákladů řízení náleží plně úspěšnému žalovanému. Jelikož mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, nebyla mu náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 11. ledna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu